

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoKR/10/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118215646
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zol'áková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8118215646.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zol'ákovvej a členov senátu JUDr. Mareka Kohúta a JUDr. Andreja Radomského v právnej veci žalobcu: Slovenská konsolidačná, a. s., so sídlom Cintorínska 21, 814 99 Bratislava, IČO: 35 776 005, proti žalovanému: I & R KONKURZY A REŠTRUKTURALIZÁCIE, k. s., so sídlom kancelárie Slánska 20/A, 080 06 Prešov, IČO: 36 865 265, správca konkurznej podstaty úpadcu FLEXOGRAFIK, s. r. o., so sídlom Osloboditeľov 654/25, 059 35 Batizovce, IČO: 31 732 887, o určenie popretej pohľadávky, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 2Cbi/36/2018-168 zo dňa 04.02.2012, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Priznáva žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol takto:

„I. Určuje, že pohľadávka žalobcu, prihlásená ako pohľadávka proti podstate podľa § 87 ZKR ods. 2 písm. i) ZKR vo výške 622,70 € v konkurznom konaní sp. zn. 1K/48/2016 sa na základe právneho dôvodu a výšky považuje zistenú.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške tejto rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

2. Rozhodol tak na základe vykonaného dokazovania k žalobe, ktorou sa pôvodný žalobca K. S. K. K. N. C., P.: XX XXX XXX, V.. XX B. X-XX, XXX XX C., v konkurznom konaní úpadcu FLEXOGRAFIK, s. r. o., domáhal určenia právneho dôvodu a výšky popretých pohľadávok proti podstate. Žalobca podanú žalobu zdôvodnil tým, že svojím podaním č. OVPo-PP-64604/2018, 15208-15/2018-PP zo dňa 18.10.2018, zaslaným podľa zákona o e-Governmente správcovi konkurznej podstaty do elektronickej schránky na doručovanie dňa 19.10.2018, uplatnil pohľadávku proti podstate podľa ustanovenia § 87 ods. 2 písm. l) zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len ZKR) vo výške 622,70 eur, z titulu vyplatenia dávky garančného poistenia zamestnancovi úpadcu ako náhradu mzdy. Dávka garančného poistenia bola podľa § 102 a § 103 zákona č. 461/2003 Z. z. v platnom znení vyplatená zamestnancovi k dátumu splatnosti 08.10.2018 vo výške 622,70 eur.

3. V rámci rekapitulácie vyplatených dávok k dátumu splatnosti 08.10.2018 bola vyplatená dávka garančného poistenia M. Š. vo výške 622,70 eur.

4. Konkurzný veriteľ požadoval uspokojiť svoju pohľadávku ako pohľadávku proti podstate podľa § 87 ods. 4 ZKR. Zároveň v zmysle § 87 ods. 7 ZKR požiadal o zaslanie oznámenia o uznaní právneho dôvodu a výšky pohľadávky proti podstate, vrátane poradia.

5. Správca konkurznej podstaty podaním „Oznámenie správcu o neuznaní uplatnených pohľadávok proti podstate“ sp. zn. 1K/48/2016, S1436, zo dňa 23.10.2018, doručeným žalobcovi dňa 26.10.2018, poprel uplatnenú pohľadávku proti podstate veriteľa K. S. vo výške 622,70 eur a neuznal ju v celom rozsahu, nakoľko podľa jeho názoru uvedená pohľadávka vznikla z titulu vyplatenia dávky garančného poistenia zamestnancovi M. Š.. V súvislosti s týmto poukázal správca konkurznej podstaty na aktuálne prebiehajúce konanie o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, vedené na Najvyššom súde ako dovolacom súde, pod sp. zn. 7Cdo/223/2017 a na prebiehajúce konanie o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, vedené Okresným súdom Poprad ako súdom prvej inštancie, pod sp. zn. 12Cpr/19/2015. Žalovaný považuje podľa účtovnej dokumentácie Úpadcu za vyplatené všetky nároky za vykonanú prácu (mzda) do skončenia pracovného pomeru za uhradené a neskôr prípadné ďalšie pracovnoprávne nároky zamestnanca, priznania ktorých sa domáha v súdnych konaniach, sú závislé od rozhodnutia súdu o platnosti/neplatnosti skončenia pracovného pomeru, preto nie je možné toho času P. M. Š. priznať nárok na dávku garančného poistenia a uznať ju v konkurze na majetok úpadcu ako pohľadávku proti podstate.

6. Žalobca namieta tvrdenia správcu konkurznej podstaty. Svoje pohľadávky si riadne a včas prihlásil do konkurzného konania v zmysle zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov a zákona č. 7/2005 ZKR v znení neskorších predpisov.

X. P. M. Š., H. XX.XX.XXXX, má nárok na dávku z garančného poistenia vo výške 622,70 eur podľa ustanovenia § 102, § 103, § 116 a § 234 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení („zákon o sociálnom poistení“).

8. Dňa 04.09.2017 si pán Š. uplatnil nárok na dávku garančného poistenia za obdobie pred začiatkom platobnej neschopnosti zamestnávateľa (úpadcu). Platobná neschopnosť zamestnávateľa úpadcu vznikla dňa 29.11.2016. K. S. priznala rozhodnutím č. 89/2017-PP-DGP zo dňa 10.10.2017 nárok na preddavok na dávku garančného poistenia vo výške 604,50 eur. K. S. zaslala dňa 24.08.2018 žalovanému výzvu k zaslaniu údajov k výplate dávky garančného poistenia. K. S. obdržala odpoveď žalovaného zo dňa 31.08.2018, ktorou oznámil, že nie je možné potvrdiť nároky z pracovného pomeru žiadateľovi pánovi Š. a údaje potrebné na poskytnutie dávky garančného poistenia z dôvodu neukončených prebiehajúcich súdnych sporov medzi pánom Š. a úpadcom.

9. Pracovnoprávny vzťah pána Š., ktorý začal 01.10.1996, ku dňu podania žaloby nebol právoplatne ukončený, vzhľadom na prebiehajúce konania. Bol však predložený rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 17Cpr/12/2015, ako aj rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 1CoPr/1/2017, obidva s vyznačenou právoplatnosťou, ďalej riešené v dovolacom konaní na Najvyššom súde pod sp. zn. 7Cdo/223/2017. Taktiež bol predložený čiastočný rozsudok v prebiehajúcom súdnom konaní na Okresnom súde v Poprade sp. zn. 12Cpr/19/2015 zo dňa 20.02.2017 vo veci neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, ktorým sa určuje, že výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 25.05.2015, daná zamestnávateľom FLEXOGRAFIK, s. r. o. zamestnancovi P. M. Š., je neplatná.

10. Žalovaný teda ako správca konkurznej podstaty nepotvrdil neuspokojené nároky z pracovnoprávneho vzťahu u zamestnávateľa FLEXOGRAFIK, s. r. o. K.F. S. teda postupovala v zmysle vyššie uvedeného § 116 ods. 7 zákona o sociálnom poistení, nakoľko v zmysle § 116 ods. 6 zákona o sociálnom poistení K. S. považuje za splnené podmienky na poskytnutie doplatku dávky garančného poistenia pánovi Š. za obdobie od 29.08.2016 do 28.11.2016 vo výške 622,70 eur a vydala v uvedenej veci rozhodnutie č. 157/2018-PP-DGP zo dňa 02.10.2018.

11. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a navrhol je v celom rozsahu zamietnuť, argumentujúc tým, že z účtovnej dokumentácie úpadcu je zrejmé, že zamestnancovi úpadcu P. M. Š. boli zo strany úpadcu všetky nároky za vykonanú prácu (mzda) do skončenia pracovného pomeru uhradené a neskôr prípadné ďalšie pracovnoprávne nároky (náhrada mzdy) zamestnanca, priznania ktorých sa v prebiehajúcich súdnych konaniach vedených pred Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 12Cpr/19/2015 (neplatnosť výpovede) a pred Najvyšším súdom SR sp. zn. 7Cdo/223/2017 (neplatnosť okamžitého skončenia

pracovného pomeru) P. Š. domáha, sú závislé od rozhodnutia súdu o platnosti/neplatnosti skončenia pracovného pomeru a priznaní nároku na náhradu mzdy, ktoré bude predmetom incidenčného konania, vedeného pred tunajším súdom pod sp. zn. 4Cbi/11/2017, a preto nie je možné toho času P. Š. priznať nárok na dávku garančného poistenia, a teda ani ju v konkurze vyhlásenom na majetok úpadcu uznať ako pohľadávku proti podstate. Preto aj naďalej trvá na neuznaní pohľadávky žalobcu čo do právneho dôvodu a výšky istiny, práve z dôvodov uvedených v Oznámení o neuznaní.

12. V tejto súvislosti poukázal na samotnú žiadosť P. Š. o dávku garančného poistenia, z ktorej nie je dostatočne jasné a zrozumiteľné ani to, za aké konkrétne obdobie si P. Š. uplatňuje nároky z pracovnoprávneho vzťahu a nie je zrejmá ani ich výška. Uvedené obdobie troch mesiacov: jún 2015, máj 2015 a apríl 2015 (ktoré v celom rozsahu nespadá do obdobia posledných 18 mesiacov trvania pracovnoprávneho vzťahu predchádzajúceho začiatku platobnej neschopnosti, t. j. dňa 29.11.2016) je preškrtnuté a nahradené novým obdobím, štyrmi mesiacmi: november 2016, október 2016, september 2016 a august 2016. Výška uplatňovaných pracovnoprávných nárokov je pritom vyjadrená len tromi sumami, a to v nečitateľnej výške, no možno usúdiť, že ide o sumy každá vo výške cca 2.000 eur (3x). Z kontrolnej zostavy žalobcu k žiadosti o dávku garančného poistenia zo dňa 02.10.2018, ktorá bola priložená k žalobe, vyplýva, že P. Š. požiadal o dávku garančného poistenia vo výške 8.000 eur, no z predloženej žiadosti o dávku (žiadaná suma vo výške cca 6.000 eur), ani z iných žalobcom predložených dôkazov túto sumu nemožno žiadnym spôsobom vyvodíť a žalobca jej spôsob výpočtu ani nijako nezodôvodňuje. Žalovaný pre účely tohto súdneho konania však vychádza z predpokladu správnosti opravených údajov, a teda, že žiadosť o vyplatenie dávky garančného poistenia sa vzťahuje na pracovnoprávne nároky za obdobie mesiacov august 2016 až november 2016. V tejto súvislosti zdôraznil, že sa jedná o obdobie, kedy pán P. Š. preukázateľne nebol ani zamestnancom úpadcu, teda nebol naplnený ani tento elementárny predpoklad pre rozhodovanie žalobcu o priznaní nároku na dávku garančného poistenia. Je pritom nepochybné, že žalobca musel mať vedomosť o tom, že pán P. Š. nebol v tomto období zamestnancom úpadcu, keďže bol zo strany úpadcu z evidencie žalobcu riadne odhlásený ku dňu okamžitého skončenia pracovného pomeru, t. j. ku dňu 02.06.2015.

13. Žalovaný zároveň poukázal na aktuálne prebiehajúce konanie o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru (pracovný pomer mal byť zo strany úpadcu s pánom P. Š. ukončený okamžitým skončením najneskôr ku dňu 02.06.2015), aktuálne vedené na Najvyššom súde SR ako dovolacom súde pod sp. zn. 7Cdo/223/2017 a konanie o určenie neplatnosti výpovede (pracovný pomer mal byť s pánom P. Š. ukončený uplynutím výpovednej doby ku dňu 31.08.2015) z pracovného pomeru vedené pred Okresným súdom Poprad ako súdom prvej inštancie pod sp. zn. 12Cpr/I 9/2015, ktoré nebolo právoplatne skončené. Je pritom nepochybné, že nároky na dávku garančného poistenia, ktoré P. Š. žiadal priznať, sa týkajú období po skončení pracovného pomeru s P. Š. (august 2016 až november 2016), posudzovanie platnosti ktorého je predmetom súdnych konaní, ktoré ku dňu poskytnutia dávky garančného poistenia neboli právoplatne ukončené a ostatne predmetom ktorých už s poukazom na vyhlásený konkurz na majetok úpadcu ako zamestnávateľa ani nebolo priznanie nároku na náhradu mzdy P. Š. (z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru), čo explicitne vyplýva zo súdnych rozhodnutí, ktorými žalobca pri vydaní rozhodnutia o priznaní dávky garančného poistenia P. M. Š. č. 157/2018-PP-DGP zo dňa 02.10.2018, rovnako pri vydaní rozhodnutia o priznaní preddavku na dávku garančného poistenia č. 89/2017-PP-DGP zo dňa 10.10.2017, preukázateľne disponoval a ktoré sám k žalobe priložil, a teda pre účely posudzovania nároku na dávku garančného poistenia, ako aj poskytnutia preddavku zo strany K. S. tieto konania a ani ich výsledok, ktorý ostatne ani nebol konečný, nemohli byť pre priznanie a vyplatenie dávky a rovnako aj preddavku na dávku garančného poistenia rozhodné ani relevantné.

14. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti je preto nutné zdôrazniť, že neprávoplatným čiastočným rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 12Cpr/19/2015 zo dňa 20.02.2017 a rovnako ani právoplatným rozsudkom Okresného súdu Poprad zo dňa 11.11.2016 č. k. 17Cpr/12/2015-85 nebol nikdy P. Š. priznaný voči úpadcovi žiaden nárok na náhradu mzdy z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru (ostatne právoplatné rozhodnutie o neplatnom skončení pracovného pomeru nie je za rozhodné obdobie (mesiace august 2016 až november 2016) dané) a tieto listiny (rozhodnutia) tak nie sú dôkazom spôsobilým preukázať jednak pracovnoprávny nárok P. Š. voči Úpadcovi a rovnako tak ani existenciu nároku P. Š. na dávku garančného poistenia, ktorej priznania sa svojou žiadosťou domáhal. V danom prípade je zrejmé, že predložením dotknutých rozsudkov P. Š. nemohol preukázať existenciu nároku na dávku garančného poistenia a tak nebol splnený jeden z dvoch základných predpokladov

pre priznanie a vyplatenie preddavku na dávku garančného poistenia, čo má rovnako za následok nesplnenie zákonného predpokladu pre priznanie a vyplatenie (doplatenie) nároku na dávku garančného poistenia zo strany žalobcu. Preto nemohol byť naplnený ani druhý základný predpoklad pre priznanie a doplatenie dávky garančného poistenia zo strany žalobcu, keďže zo strany správcu objektívne nemohla byť splnená a tak ani porušená povinnosť určená v ustanovení § 234 zákona o sociálnom poistení spočívajúca vo vystavení potvrdenia nárokov z pracovnoprávneho vzťahu (§ 234 ods. 3 zákona o sociálnom poistení), keď tieto v rozhodnom čase neexistovali a potenciálne nároky z titulu neplatnosti skončenia pracovného pomeru neboli ani k dnešnému dňu P. Š. zo strany súdu (právoplatným ani neprávoplatným rozhodnutím) priznané.

15. Taktiež poukázal na to, že neprávoplatný čiastočný rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 12Cpr/19/2015 zo dňa 20.02.2017 bol uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.11.2017 č. k. 6CoPr/2/2017-322 zrušený a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

16. Z uvedených dôvodov je žalovaný toho názoru, že P. Š. v zmysle ustanovenia § 116 ods. 6 zákona o sociálnom poistení ako v rozhodnom čase domnelý zamestnanec úpadcu nárok na dávku garančného poistenia nepreukázal, následkom čoho mu nevznikol nárok na preddavok na dávku garančného poistenia a rovnako ani nárok na dávku garančného poistenia, ktoré mu boli zo strany žalobcu vyplatené v príkrom rozpore so zákonom o sociálnom poistení a zjavným nesprávnym úradným postupom K. S., a preto ani pohľadávku žalobcu vo výške 622,70 eur nie je možné v zmysle ustanovenia § 87 ZKR považovať za pohľadávku proti podstate a túto zo strany správcu uznať a nepochybne ani v tomto súdnom konaní zo strany súdu určiť, resp. zistiť.

17. Správca rovnako neuznal ani pohľadávku žalobcu vo výške 604,50 eur z titulu vyplatenia preddavku dávky garančného poistenia a na túto pohľadávku sa v konkurze vyhlásenom na majetok úpadcu ako na pohľadávku proti podstate neprihliada, keď žalobca vzal svoj žalobný návrh v predmetnej veci v celom rozsahu späť.

18. Uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 13.11.2019 súd rozhodol o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom žalobcu, a to so spoločnosťou Slovenská konsolidačná, a. s., so sídlom Cintorínska 21, 814 99 Bratislava, IČO: 35 776 005, v súvislosti s uzavretou zmluvou o postúpení pohľadávok č. BA.292288/2019 zo dňa 26.04.2019.

19. Vec právne posúdil podľa § 102 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej len podľa zákona Sociálnej poisťovni), § 18 ods. 1, § 18 ods. 3, § 12 ods. 1, 2, § 103 ods. 1, 2, § 116 ods. 6, 7, § 234 ods. 3 zákona o sociálnom poistení podľa § 87 ods. 1, 2 písm. l/ ZKR a § 87 ods. 7 ZKR, § 87 ods. 8 ZKR, § 47 ods. 4 ZKR.

20. Konštatoval, že žalobca (právny predchodca) podal žalobu na Okresný súd v Prešove dňa 06.11.2018 cez Ústredný portál verejnej správy pod spisovou značkou OVPo-PP-68123/2018, 15202-16/2018-PP zo dňa 06.11.2018. Oznámenie o neuznaní uplatnenej pohľadávky proti podstate zo dňa 23.10.2018 bolo žalobcovi (právnemu predchodcovi) doručené 23.10.2018. Lehota vyplývajúca z citovaného ustanovenia § 87 ods. 8 ZKR je lehotou hmotnoprávnou, čo znamená, že žalobný návrh musí byť doručený príslušnému súdu najneskôr v posledný deň lehoty. Ak posledný deň lehoty pripadne na nedeľu, posledný deň lehoty je najbližší nasledujúci pracovný deň. Lehota je zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť; to platí aj vtedy, ak je podanie urobené elektronickými prostriedkami doručené súdu mimo pracovného času. Z obsahu spisu je zrejmé, že zásielka obsahujúca originál podanej žaloby, bola súdu doručená včas, v súlade s ustanovením § 87 ods. 8 ZKR.

21. V podanej žalobe sa žalobca domáhal určenia popretej pohľadávky ako pohľadávky proti podstate, titulom vyplatenej dávky garančného poistenia bývalému zamestnancovi úpadcu, vyplývajúcej z jej uplatnenia a priložených príloh.

22. Zákonné ustanovenie § 87 ZKR vymedzuje podmienky, ktoré musia byť obligatórne splnené, aby bolo možné pohľadávku považovať za pohľadávku proti podstate. Pre posúdenie právnej otázky, či pohľadávka vznikla pred vyhlásením konkurzu, je potrebné zistiť, kedy uplatnené poistné vzniklo. Jedným z rozhodujúcich kritérií pre zaradenie pohľadávky medzi pohľadávky proti podstate je čas jej

vzniku, a to bez ohľadu na jej splatnosť. Okamih vzniku pohľadávky a termín jej splatnosti nie je možné stotožňovať a tieto časové momenty je potrebné navzájom odlišovať a nezamieňať. ZKR pritom rozlišuje dve skupiny pohľadávok. Jednou sú pohľadávky, ktoré vznikli do vyhlásenia konkurzu a uplatňujú sa prihláškou podľa ustanovenia § 28 ZKR a druhou sú pohľadávky, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu v súvislosti so správou a speňažovaním majetku a ďalšie v zákone uvedené pohľadávky, medzi nimi napríklad aj dane, poplatky, clá, poisťné na zdravotné a sociálne poistenie, ktoré sa uplatňujú u správcu v zmysle ustanovenia § 87 ZKR. Pre ich rozlišovanie je rozhodujúci deň vyhlásenia konkurzu.

23. Závazok na úhradu dávok garančného poistenia má pôvod v systéme sociálneho poistenia. Ide o záväzok verejnoprávny a nie záväzok súkromnoprávny. Ide o plnenie, ktoré K. S. uhradza vo svojom mene a plní tým svoju zákonnú povinnosť ustanovenú predpismi verejného práva. Vznik pohľadávky K. S. voči zamestnávateľovi je daný momentom vyplatenia garančnej dávky. Z § 102 zákona o sociálnom poistení vyplýva, že K. S. neuhradza za platobne neschopného zamestnávateľa mzdu (náhradu mzdy), ale vypláca dávku garančného poistenia, ktorej výška vzhľadom na ustanovenie § 103 zákona o sociálnom poistení nemusí zodpovedať nároku zamestnanca na mzdu, ktorú by mu mal zamestnávateľ v skutočnosti vyplatiť. Nevyplatenie mzdy v prípade platobnej neschopnosti zamestnávateľa je len predpokladom pre vznik nároku na dávku garančného poistenia. Je rozdiel medzi záväzkom zamestnávateľa vyplatiť zamestnancovi mzdu a povinnosťou K. S. vyplatiť dávku garančného poistenia. Nárok na mzdu a nárok na dávku garančného poistenia nie sú totožné nároky, nemožno ich zamieňať. K. S. neuhradza za platobne neschopného zamestnávateľa mzdu (náhradu mzdy), ale vypláca dávku garančného poistenia, ktorej výška nemusí zodpovedať nároku zamestnanca na mzdu, ktorú by mu mal zamestnávateľ v skutočnosti vyplatiť. K.F. S. ako poskytovateľ dávky z garančného fondu nie je veriteľom úpadcu, t. j. zamestnávateľa v platobnej neschopnosti z dôvodu existencie mzdových nárokov, ale je veriteľom z dôvodu výplaty dávok z garančného fondu. Je pritom potrebné zohľadniť, že nároky na mzdu, ktoré vychádzajú z predpisov súkromného práva ako pracovnoprávne nároky a ktorých uspokojenie po vyhlásení konkurzu priamo rieši ustanovenie § 87 ods. 2 písm. l) ZKR, sa musia oddeliť od nárokov na dávky garančného poistenia. Mnohé verejnoprávne peňažné povinnosti, ktoré vznikli zo zákona po vyhlásení konkurzu a z titulu existencie procesnej prekážky zakotvanej v ustanovení § 47 ods. 4 ZKR, sú už iba z tohto dôvodu pohľadávkami proti podstate.

24. V tomto prípade bol nárok vyplatený K. S., vzhľadom na skutočnosť, že zamestnanec (žiadateľ) sa domáhal prostredníctvom žaloby na príslušnom súde svojich nárokov v zmysle ustanovenia § 116 ods. 6 zákona o sociálnom poistení formou preddavkovej výplaty. Následne K. S. postupovala podľa ustanovenia § 116 ods. 7 zákona o sociálnom poistení, keď žiadateľovi vyplatila doplatok len do výšky minimálnej mzdy, ako to vyplýva z prednesu žalobcu, pričom žiadne iné dávky z garančného poistenia menovanému už vyplatené byť nemôžu.

25. Po vyhodnotení dokazovania preto súd, v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami, dospel k záveru, že uplatnený nárok žalobcu je nárokom proti podstate podľa § 87 ods. 2 písm. l) ZKR, a preto rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

26. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v spojení s ustanovením § 262 ods. 2 CSP.

27. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/, b/, h/ CSP. Namietal, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Absentuje náležité odôvodnenie rozsudku zakladajúce nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozsudku a zároveň rozsudok vychádza z nesprávneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, čo odôvodnil tým, že nesplnením zákonných predpokladov pre vyplatenie dávky garančného poistenia zo strany žalobcu - nedostatočné zistenie skutkového stavu súdom prvej inštancie, vyplýva z toho, že v danom prípade neboli kumulatívne splnené predpoklady vyžadované ZoSP pre vyplatenie dávky garančného poistenia podľa § 116 ods. 6 ZoSP a ustanovenia § 116 ods. 7 ZoSP, keďže neboli splnené ani zákonné predpoklady pre vyplatenie samotného preddavku garančného poistenia zo strany žalobcu, ktoré doplateniu dávky predchádzalo. Samotné rozhodnutie žalobcu o priznaní nároku na dávku garančného poistenia P. Š. č. 157/2018-PP-DGP zo dňa 02.10.2018 a rovnako aj rozhodnutie žalobcu o priznaní preddavku dávky garančného poistenia P. Š. č. 89/2017-PP-DGP zo dňa 10.10.2017 boli vydané v priamom rozpore so ZoSP. Ak sa jedná o pohľadávku, ktorá vznikla v rozpore so zákonom, nemôže ani napíňať charakter pohľadávky proti podstate podľa ZKR.

Argumentoval tým, že v čase podania žiadosti o dávku finančného poistenia zo dňa 04.09.2017 p. P.. M. Š. preukázal, že so zamestnávateľom - úpadcom viedol súdne spory pre obidva spôsoby skončenia jeho pracovného pomeru, a to predložením právoplatného rozsudku Okresného súdu Poprad, sp. zn. 17Cpr/12/2015 a čiastočným rozsudkom Okresného súdu Poprad zo dňa 20.02.2017, sp. zn. 12Cpr/19/2015. Predmetnými rozsudkami nebol nikdy P.. Š. priznaný voči úpadcovi žiaden nárok na náhradu mzdy z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru, ktorého sa žiadosť o dávku garančného poistenia týkala a tieto rozhodnutia tak neboli dôkazom spôsobilým preukázať jednak pracovnoprávny nárok P.. M.B. Š. voči úpadcovi a rovnako aj existenciu nároku na dávku garančného poistenia, ktorej priznanie sa žiadosťou P.. M. Š. domáhal. Predložením predmetných rozsudkov P.. M. Š. nemohol preukázať existenciu nároku na dávku garančného poistenia - na základe čoho nebol naplnený predpoklad pre priznanie a vyplatenie predčavku, čo malo za následok nesplnenie zákonných predpokladov ani pre priznanie a vyplatenie dávky garančného poistenia vo výške 622,70 eur zo strany žalobcu. P.. Š. sám v žiadosti uviedol ako dátum skončenia pracovného pomeru rok 2015, pričom žiada priznať nárok za tri mesiace (08 - 11/2016), v ktorom preukázateľne nebol zamestnancom úpadcu a za ktorý mu preukázateľne nebola žiadnym rozhodnutím priznaná náhrada mzdy voči úpadcovi, teda P.. M. Š. žiada priznanie nároku bez akéhokoľvek právneho dôvodu a zákonného podkladu. Neboli teda splnené kumulatívne zákonné predpoklady pre vyplatenie dávky garančného poistenia zo strany žalobcu, t.j. P.. M. Š. nepreukázal existenciu samotného nároku na dávku garančného poistenia, ale že správca konkurznej podstaty nesplnil povinnosť ustanovenú podľa § 234 ZoSP, keď o jej existencii ostatne nemohol mať objektívne ani vedomosť, lebo takáto povinnosť neexistovala. P.. M. Š. nepreukázal existenciu samotného nároku na dávku garančného poistenia a nepreukázal ani trvanie pracovnoprávneho vzťahu v období mesiacov 08 - 11/2016, za ktorého dávku garančného poistenia žiadal, a teda nemohol byť naplnený ani druhý základný predpoklad pre priznanie a doplatenie dávky garančného poistenia zo strany žalobcu. Keďže zo strany správcu objektívne nemohla byť splnená a tak ani porušená povinnosť určená v ustanovení § 234 ZoSP spočívajúca vo vystavení potvrdenia nárokov P.. M. Š. z pracovnoprávneho vzťahu. Tieto v rozhodnom čase neexistovali a potencióálne nároky z titulu neplatnosti skončenia pracovného pomeru neboli P.. M. Š. zo strany súdu priznané. Súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, na základe čoho pohľadávky žalobcu zjavne nesprávne rozsudkom priznal postavenie pohľadávky proti podstate v konkurznej veci úpadcu. Bod 47 rozsudku a zistený stav je v priamom rozpore so všetkými dôkazmi predloženými žalovaným do tohto súdneho konania, a to najmä v rozpore s rozhodnutiami vydanými v konaniach o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru s p. P.. Š. a stavom týchto konaní v čase žiadania a vyplatenia dávok garančného poistenia, keď z ich obsahu je nad akékoľvek pochybnosti zrejmé, že nárok, vyplatenie ktorého p. P.. Š. žiadal K. S. a ktorý mu K. S. v rozpore so ZoSP vyplatila neexistoval, nebol priznaný úpadcom ani súdnym rozhodnutím. Takýto nárok nie je priznaný dodnes. Nesprávny úradný postup žalobcu a konanie v rozpore s ustanoveniami ZoSP - nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie žalovaný vidím v tom, že žalobca pri vybavení žiadosti P.. M.Š. Š. absolútne opomenul, že výsledkom súdnych konaní o určenie neplatnosti výpovede, resp. skončenie pracovného pomeru by mohlo byť aj zamietnutie žaloby, v dôsledku ktorého by nebola daná existencia absolútne žiadneho nároku P.. M. Š. voči úpadcovi. Existencia tohto nároku by nebola daná ani v prípade, ak by síce súd neplatnosť skončenia pracovného pomeru určil, avšak bez toho aby súd súčasne priznal P.. M. Š. aj nárok na náhradu mzdy voči úpadcovi. Žalobca nesprávnym úradným postupom sa dopustil porušenia ustanovením ZoSP, nakoľko rozhodnutiami zjavne neoprávnene priznal a následne aj vyplatil P.. M. Š. dávku finančného poistenia. Je toho názoru, že od úpadcu nemožno spravodlivo žiadať náhradu za zjavne neoprávnene vyplatené dávku garančného poistenia, ktorú si žalobca uplatnil v rámci konkurzu ako pohľadávku proti podstate, ktorej určenia sa domáhal pred súdom prvej inštancie a ktorému bola na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie priznaná rozsudkom, nakoľko takéhoto nesprávneho postupu sa dopustil výlučne len žalobca bez akejkoľvek účasti alebo konania úpadcu. Takýto postup žalobcu nemôže byť na ťarchu veriteľov úpadcu. S poukazom na princíp spravodlivosti a princíp právnej istoty pohľadávky žalobcu vo výške 622,70 eur ako doplatok dávky garančného poistenia nie je možné určiť za pohľadávku proti podstate podľa § 87 ods. 2 písm. I/ ZKR ako rozhodnutie súdu prvej inštancie je zjavne vecne nesprávne. Je toho názoru, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil, nakoľko sa primárne vôbec nezaoberal tým, či boli v danom prípade kumulatívne splnené podmienky pre priznanie a následne vyplatenie takéhoto nároku P.. M. Š. v zmysle ZoSP. Nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie žalovaný od situácie, že súd prvej inštancie vôbec nevyhodnotil nesprávnosť postupu žalobcu a konanie v rozpore so ZoSP a žalobcovi priznal pohľadávku, ktorá žalobcovi voči úpadcovi nemala vôbec vzniknúť v prípade, ak by žalobca konal v súlade so ZoSP.

Nesprávny procesný postup súdu, ktorým znemožnil strane aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práv na spravodlivý proces - absencia náležitého odôvodnenia rozsudku. Arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť rozsudku vidí v tom, že je zrejmy rozpor odôvodnenia rozsudku (bod 49) s výrokom rozsudku (I.). Súd prvej inštancie vo výroku I. rozsudku určil, že pohľadávka vo výške 622,70 eur sa v konkurznom konaní voči úpadcovi na základe právneho dôvodu a výšky považuje za zistenú - a to podľa ustanovenia § 87 ods. 2 písm. i/ ZKR, ktoré sa vôbec netýka pohľadávok proti podstate z titulu pohľadávok na peňažných náhradách vyplatených z garančného fondu, ale pohľadávok na daniach, poplatkoch, clách, poisťovním na zdravotné poistenie, poisťovním na sociálne poistenie, príspevkom na starobné dôchodkové sporenie a príspevkov na doplnkové dôchodkové sporenie, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu ak súvisia s prevádzkovaním podniku počas konkurzu, ktoré s prejednávanej prípadom absolútne nesúvisí. Poukázal na rozpor výroku I. s právnym záverom (právnym posúdením), ku ktorému dospel súd prvej inštancie v odôvodnení (bod 49) rozsudku. Absenciu náležitého odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vidí v tom, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s námietkou žalovaného smerujúcou k nesplneniu zákonných predpokladov vyžadovaných ZoSP na to, aby P. M. Š. mohla byť priznaná a následne vyplatená dávka garančného poistenia ako i s námietkou, že žalobca sa dopustil nesprávneho úradného postupu a konal zjavne v rozpore s ustanoveniami ZoSP, čo v žiadnom prípade nemôže byť na ťarchu konkurzných veriteľov. Súd prvej inštancie upriamil svoju argumentáciu výlučne len na posudzovanie nároku (pohľadávky) žalobcu vo všeobecnom rámci bez toho aby svoju pozornosť upriamil na konkrétny posudzovaný prípad. V predmetnom spore žalovaný nepopieral zákonný postup, resp. mechanizmus vzniku pohľadávky K.Á. S. voči platobne neschopnému zamestnávateľovi z titulu vyplatenej dávky garančného poistenia v zmysle ZoSP, v posudzovanom prípade namietal nezákonnosť priznania a následného vyplatenia dávky garančného poistenia osobe P. M.Š. ako bývalému zamestnancovi úpadcu zo strany žalobcu, ktorá existenciu nároku na dávku garančného poistenia žalobcovi v zmysle ZoSP zákonným spôsobom nepreukázala. V dôsledku uvedeného sa žalobca dopustil nesprávneho úradného postupu a konal v rozpore so ZoSP, ktoré za žiadnych okolností nemožno ako nedostatok pričítať žalovanému a žiadať od úpadcu peňažnú náhradu z titulu neoprávnene vyplatenej dávky garančného poistenia. Žalovaný namietal jedine priznanie postavenia pohľadávky proti podstate uplatnenej pohľadávky žalobcu v rámci konkurzu, nie však preto, žeby vyplatená dávka garančného poistenia nebola pohľadávkou proti podstate, ale z toho dôvodu, že tento od počiatku neoprávnený a nezákonný nárok primárne pre nesplnenie zákonných predpokladov vyžadovaných ustanoveniam ZoSP nemal byť vôbec P. M. Š. ako žiadateľovi vyplatený, a teda náhrada tohto neoprávnene poskytnutého plnenia na neexistujúci nárok P. M. Š. v konečnom dôsledku nemohla nikdy ani vzniknúť. Rozsudok, ktorým súd vyhovel žalobe v celom rozsahu a žalobcovi priznal voči úpadcovi pohľadávku vo výške 622,70 eur žalovaný nepovažuje za dostatočne odôvodnený a tým za presvedčivý. Odôvodnenie rozsudku nezodpovedá riadnemu odôvodneniu súdneho rozhodnutia vyžadovaného ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Rozsudok nespĺňa zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak aby z neho bola zrejma jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť, čím došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie nedal v odôvodnení rozsudku odpovede na námietky žalovaného, ktoré žalovaný považuje za podstatné pre rozhodnutie vo veci. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 04.02.2020, č.k. 2Cbi/36/2018-168 v celom rozsahu zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a rozhodol tak, že žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietne.

28. Žalobca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadri.

29. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd prejednal vec podľa § 379 CSP (Civilný sporový poriadok), podľa ktorého je rozsahom odvolania viazaný a podľa § 380 ods. 1, 2 CSP, podľa ktorého je odvolacími dôvodmi viazaný bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP. Podľa § 219 ods. 3 CSP miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku súdu oznámil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku odvolací súd osobitne stranám sporu neoznámil, pretože strany o to nežiadali.

30. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku správne. Podľa ods. 2 ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Podľa ods. 3 odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v

konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

31. Podstatnou odvolacou námietkou žalovaného bola skutočnosť, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Rozsudok neobsahuje náležité odôvodnenie, čo zakladá jeho nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť.

32. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a zistil, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a tak odvolací súd poukazuje na správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP).

33. V nadväznosti na podstatné tvrdenia uvedené v odvolaní, s ktorými sa musí odvolací súd v odôvodnení vysporiadať (§ 387 ods. 3 CSP), odvolací súd odvolací argument žalovaného podriadil pod odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. b/, a h/ CSP, podľa ktorého súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

34. Odvolací súd po oboznámení sa s vydaným rozhodnutím prvoinštančného súdu, odvolaním žalovaného, po oboznámení sa s listinnými dôkazmi a so zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie stotožnil v celom rozsahu.

35. Z obsahu spisu a skutkového stavu zisteného a ustáleného súdom prvej inštancie je nesporné, že uznesením Okresného súdu Prešov, č. k. 1K/48/2016 zo dňa 02.01.2017 zverejnenom v obchodnom vestníku č. 06/2017 zo dňa 10.01.2017 bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka FLEXOGRAFIK, s.r.o. a bola ustanovená za správcu podstaty spoločnosť I & R KONKURZY A REŠTRUKTURALIZÁCIE, k. s., so sídlom kancelárie Slánska 20/A, 080 06 Prešov. Žalobca si v konkurznom konaní úpadcu uplatnil priznanie pohľadávky proti podstate podľa § 87 ods. 2 písm. l/ ZKR vo výške 622,70 eur, ktorej dôvodnosť žalovaný ako správca neuznal. Žalobca sa domáhal určenia popretej pohľadávky ako pohľadávky proti podstate titulom vyplatenej pohľadávky garančného poistenia bývalému zamestnancovi úpadcu vyplývajúcej z jej uplatnenia a priložených príloh.

36. Podľa § 102 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (zákon o sociálnom poistení), zamestnanec zamestnávateľa podľa § 18 má nárok na dávku garančného poistenia, ak sa jeho zamestnávateľ stal platobne neschopný a nemôže uspokojiť nároky zamestnanca, ktorými sú

- a) nárok na mzdu a náhradu za čas pracovnej pohotovosti,
- b) nárok na príjem plynúci členovi družstva z pracovného vzťahu k družstvu,
- c) nárok na odmenu dohodnutú v dohode o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru,
- d) nárok na náhradu mzdy za sviatky a pri prekážkach v práci,
- e) nárok na náhradu mzdy za dovolenku, na ktorú vznikol nárok počas kalendárneho roka, v ktorom vznikla platobná neschopnosť zamestnávateľa, ako aj za predchádzajúci kalendárny rok,
- f) nárok na odstupné, ktoré patrí zamestnancovi pri skončení pracovného pomeru,
- g) nárok na náhradu mzdy pri okamžitom skončení pracovného pomeru,
- h) nárok na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru,
- i) nároky cestovných, sťahovacích a iných výdavkov, ktoré vznikli pri plnení pracovných povinností,
- j) nárok na náhradu škody v súvislosti s pracovným úrazom alebo chorobou z povolania,
- k) nárok na náhradu príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca podľa osobitného predpisu,
- l) súdne trovy s uplatnením nárokov z pracovného pomeru zamestnanca na súde vrátane trov právneho zastúpenia.

37. Podľa § 18 ods. 3 zákona o sociálnom poistení, nárok na dávku garančného poistenia z garančného poistenia zamestnávateľa má jeho zamestnanec uvedený v ods.1 po splnení podmienok ustanovených týmto zákonom.

38. Podľa § 103 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, dávka garančného poistenia podľa §102 písm. a) až h) sa poskytne v sume príslušného nároku zníženého o poistné na zdravotné poistenie, poistné na nemocenské poistenie, poistné na starobné poistenie, poistné na invalidné poistenie, poistné na poistenie v nezamestnanosti, ktoré je povinný platiť zamestnanec a preddavok na daň alebo daň z príjmov zo závislej činnosti a funkčných požitkov, vypočítaných podľa podmienok platných v kalendárnom mesiaci, za ktorý zamestnancovi vznikol uvedený nárok.

39. Podľa § 103 ods. 2 zákona o sociálnom poistení, dávka garančného poistenia sa poskytne najviac v rozsahu troch mesiacov z posledných 18 mesiacov trvania pracovnoprávneho vzťahu predchádzajúcich začiatku platobnej neschopnosti zamestnávateľa alebo ku dňu skončenia pracovnoprávneho vzťahu z dôvodu platobnej neschopnosti zamestnávateľa

40. Podľa § 87 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ZKR), pohľadávky proti podstate sú pohľadávky proti všeobecnej podstate a pohľadávky proti oddelenej podstate.

41. Podľa § 87 ods. 2 písm. l) ZKR, pohľadávky proti všeobecnej podstate sú a uspokojujú sa zo všeobecnej podstaty v tomto poradí: pohľadávky na peňažných náhradách vyplatených z garančného fondu, ak ide o dávku poskytnutú zamestnancovi za jeho pracovnoprávne nároky, ktoré sú pohľadávkou proti podstate,

42. Podľa § 87 ods. 7 ZKR, pohľadávky proti podstate sa uplatňujú u správcu. Na požiadanie správca oznámi veriteľovi, či uznáva právny dôvod a výšku jeho pohľadávky proti podstate, vrátane poradia.

43. Podľa § 87 ods. 8 ZKR, ak správca neuznáva právny dôvod alebo výšku pohľadávky proti podstate, bez zbytočného odkladu vyzve veriteľa, aby sa najneskôr v lehote 15 dní od doručenia výzvy žalobou podanou voči správcovi domáhal, aby súd určil právny dôvod alebo výšku pohľadávky proti podstate s poučením o následkoch zmeškania tejto lehoty. Ak veriteľ žalobu včas nepodá, na pohľadávku proti podstate sa v rozsahu, v ktorom ju správca neuznal, v konkurze neprihliada. Ak sa už o právnom dôvode alebo výške pohľadávky proti podstate právoplatne rozhodlo po vyhlásení konkurzu, o určení jej právneho dôvodu alebo výšky už nie je možné rozhodovať podľa tohto ustanovenia.

44. Podľa § 47 ods. 4 ZKR, súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi, možno po vyhlásení konkurzu začať len na návrh správcu, návrhom podaným voči správcovi v súlade s týmto zákonom alebo z podnetu orgánu príslušného na konanie, pričom účastníkom konania namiesto úpadcu je správca.

45. K odvolacím dôvodom žalovaného krajský súd uvádza, že ani jeden z nich nebol relevantný k tomu, aby vyvolal v rámci odvolacieho konania zrušenie rozsudku okresného súdu. Žalovaný namietal, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vo vzťahu k týmto odvolacím dôvodom krajský súd uvádza, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie podanej žaloby žalobcu ako i obrany žalovaného a zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, vyhodnotil.

46. Pri posudzovaní odvolacích dôvodov žalovaného krajský súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorým bol viazaný za aplikácie ust. § 383 CSP. Základom rozhodnutia krajského súdu ako súdu odvolacieho bola aplikácia ust. § 387 ods. 2 CSP, keďže vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalovaného podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), h) CSP krajský súd uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi a s právnym posúdením uskutočneným súdom prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku okresného súdu, a preto v podrobnosti záverov na tieto odkazuje. Práve z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je potrebné ani žiaduce, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré uviedol okresný súd v napadnutom rozsudku, pretože je postačujúce na ne len odkázať. Vyplýva to aj z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09, podľa ktorého odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, keďže z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, v spojení aj s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/2005, podľa ktorého ak súd potvrdí rozhodnutie okresného súdu, v zásade sa môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu. Aj z uznesenia

Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo 190/2016 zo dňa 20.12.2017 vyplýva, že konanie pred súdom prvej inštancie, ako aj pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Skutočnosť, že sporová strana má na vec odlišný názor a rozhodnutie okresného súdu nie je podľa jej predstáv, nie je dostačujúcou pre relevantnosť odvolacích dôvodov. Účelom a zmyslom odvolacieho konania za aplikácie ust. § 387 ods. 3 druhá veta CSP je, aby sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

47. Po zhodnotení skutočností zistených z predloženého spisu odvolací súd súhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie v tom, že zákon výšku uspokojenia pohľadávky titulom vyplatenia dávky z garančného poistenia ako pohľadávky proti podstate v zmysle § 87 ods. 2 písm. l) ZKR žiadnym spôsobom nelimituje. Nejde už o pohľadávku zamestnanca, ale o pohľadávku sociálnej poisťovne, ktorá sa vyplatením dávok z garančného fondu stáva veriteľom úpadcu v zmysle vyššie citovanej úpravy. Stotožňuje sa s názorom súdu prvej inštancie, že vznik pohľadávky K. S. voči zamestnávateľovi je daný momentom vyplatenia garančnej dávky. Z § 102 zákona o sociálnom poistení vyplýva, že K. S. neuhrádza za platobne neschopného zamestnávateľa mzdu (náhradu mzdy), ale vypláca dávku garančného poistenia, ktorej výška vzhľadom na ustanovenie § 103 zákona o sociálnom poistení nemusí zodpovedať nároku zamestnanca na mzdu, ktorú by mu mal zamestnávateľ v skutočnosti vyplatiť. Nevyplatenie mzdy v prípade platobnej neschopnosti zamestnávateľa je len predpokladom pre vznik nároku na dávku garančného poistenia. Je rozdiel medzi záväzkom zamestnávateľa vyplatiť zamestnancovi mzdu a povinnosťou Sociálnej poisťovne vyplatiť dávku garančného poistenia. Nárok na mzdu a nárok na dávku garančného poistenia nie sú totožné nároky, nemožno ich zamieňať. K. S. neuhrádza za platobne neschopného zamestnávateľa mzdu (náhradu mzdy), ale vypláca dávku garančného poistenia, ktorej výška nemusí zodpovedať nároku zamestnanca na mzdu, ktorú by mu mal zamestnávateľ v skutočnosti vyplatiť. K. S. ako poskytovateľ dávky z garančného fondu nie je veriteľom úpadcu, t. j. zamestnávateľa v platobnej neschopnosti z dôvodu existencie mzdových nárokov, ale je veriteľom z dôvodu výplaty dávok z garančného fondu. Je pritom potrebné zohľadniť, že nároky na mzdu, ktoré vychádzajú z predpisov súkromného práva ako pracovnoprávne nároky a ktorých uspokojenie po vyhlásení konkurzu priamo rieši ustanovenie § 87 ods. 2 písm. l) ZKR, sa musia oddeliť od nárokov na dávky garančného poistenia. Mnohé verejnoprávne peňažné povinnosti, ktoré vznikli zo zákona po vyhlásení konkurzu a z titulu existencie procesnej prekážky zakotvenej v ustanovení § 47 ods. 4 ZKR, sú už iba z tohto dôvodu pohľadávkami proti podstate.

48. V tomto prípade bol nárok vyplatený K. S., vzhľadom na skutočnosť, že zamestnanec (žiadateľ) sa domáhal prostredníctvom žaloby na príslušnom súde svojich nárokov v zmysle ustanovenia § 116 ods. 6 zákona o sociálnom poistení formou preddavkovej výplaty. Následne K. S. postupovala podľa ustanovenia § 116 ods. 7 zákona o sociálnom poistení, keď žiadateľovi vyplatila doplatok len do výšky minimálnej mzdy, ako to vyplýva z prednesu žalobcu, pričom žiadne iné dávky z garančného poistenia menovanému už vyplatené byť nemôžu.

49. Zákon v § 87 ods. 2 písm. j) ZKR stanovuje limit len pri niektorých pracovno-právnych nárokoch zamestnanca úpadcu (v podstate ide o pracovno-právne nároky, ktoré prevyšujú sumu dohodnutú medzi zamestnancom a správcom alebo správcom jednostranne určenú (ust. § 87 ods. 2 písm. g) a h) ZKR), v takýchto prípadoch veriteľom v konkurze je príslušný zamestnanec úpadcu. Pokiaľ však zo strany K.X. S. došlo v zmysle § 102 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. k vyplateniu dávok z garančného poistenia, veriteľom sa stáva sociálna poisťovňa a zákon výšku tejto pohľadávky ako pohľadávky proti podstate žiadnym spôsobom nelimituje. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje i na záver vyjadrený v rozhodnutí NS SR sp. zn. 2Obdo/73/2016, podľa ktorého „...otázka charakteru pohľadávky vyplatenéj z garančného fondu už bola riešená na úrovni odvolacích súdov a dovolací súd sa stotožňuje so zaradením pohľadávok vyplatených z garančného fondu medzi pohľadávky proti podstate s určením poradia v zmysle ust. § 87 ods. 2 písm. l) ZKV v znení platného od 01.01.2012. V tejto súvislosti sa dovolací súd stotožňuje s argumentáciou, že „záväzok na úhradu dávok garančného poistenia má pôvod v systéme sociálneho poistenia, ide o záväzok verejnoprávny a nie záväzok súkromnoprávny. Ide o plnenie, ktoré K. S. uhrádza vo svojom mene a plní tým svoju zákonnú povinnosť ustanovenú predpismi verejného práva. Vznik pohľadávky sociálnej poisťovne voči zamestnávateľovi je daný momentom vyplatenia garančnej

dávky. Z § 102 zákona o sociálnom poistení vyplýva, že K. S. neuhrádza za platobne neschopného zamestnávateľa mzdu (náhradu mzdy), ale vypláca dávku garančného poistenia, ktorej výška vzhľadom na ustanovenie § 103 zákona o sociálnom poistení nemusí zodpovedať nároku zamestnanca na mzdu, ktorú by mu mal zamestnávateľ v skutočnosti vyplatiť“. 25. K námietke, že plnením z garančného fondu sa nemení povaha pohľadávky zamestnanca, ale táto pohľadávka zaniká a na jeho miesto nastupuje postihový nárok K. S. voči úpadcovi, ktorý ale nasleduje právny režim pohľadávky za ktorú bolo plnené, pričom ZKR nerozlišuje medzi pohľadávkami, ktoré majú pôvod vo verejnom práve alebo súkromnom, zvyrazňuje odvolací súd samostatnosť právnych vzťahov, a to vznik vzťahu zamestnanca a úpadcu ako zamestnávateľa založeného pracovnou zmluvou a vznik samostatného povinného verejnoprávneho vzťahu medzi úpadcom ako zamestnávateľom a K. S., práve pre prípady, keď zamestnávateľ nebude plniť povinnosti voči zamestnancovi z dôvodu platobnej neschopnosti. Pri samostatnosti týchto právnych vzťahov pohľadávka proti podstate vznikla inému subjektu ako je zamestnanec úpadcu, keď nárok na mzdu a iné nároky súvisiace s pracovným pomerom a nárok na dávku garančného poistenia nie sú totožné nároky, nemožno ich zamieňať. V danom prípade nejde už o pohľadávku zamestnanca, ale o pohľadávku K. S., ktorá sa vyplatením dávok garančného fondu stáva veriteľom úpadcu podľa § 87 ods. 2 písm. l) ZKR. Ako uviedol aj súd prvej inštancie, jedná sa o dve samostatné a právne odlišné pohľadávky samostatných a odlišných subjektov práva (zamestnanca úpadcu ako veriteľa, resp. K. S. ako veriteľa úpadcu), pohľadávky ktorých sa uplatňujú na základe odlišných právnych skutočností. 26. Ak podľa žalovaného v zmysle § 12 ods. 2 zákona č. 461/2001 Z.z. o sociálnom poistení vznikla zákonná povinnosť žalobcu plniť dňa 23.06.2017, a to dorúčením návrhu na vyhlásenie konkurzu, teda pred vyhlásením konkurzu, a preto okresný súd nesprávne ustálil záver, že pohľadávky vznikli po vyhlásení konkurzu, tak odvolací súd uvedený názor nepovažuje za správny. V tejto súvislosti uvádza odvolací súd, že právo na peňažné plnenie K. S. proti úpadcovi vyplývajúce z ust. § 148 ods. 3 zákona o sociálnom poistení je právo, ktoré vzniká priamo zo zákona po vyplatení dávok garančného poistenia zamestnancom úpadcu. Teda právnou skutočnosťou bezprostredne zakladajúcou vznik spornej pohľadávky K. S..

50. Odvolací súd konštatuje, že v danej veci súd prvej inštancie na zistenú skutkovú situáciu aplikoval a vyložil relevantné zákonné ustanovenia so správnym záverom, že pohľadávka z titulu vyplatenej dávky z garančného poistenia uplatnená žalobou proti správcovi spĺňa vecné a časové kritérium pohľadávky proti podstate s poradiem uspokojenia podľa § 87 ods. 2 písm. l) ZKR.

51. Krajský súd nezistil relevantnosť odvolacích dôvodov žalovaného, preto napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP.

52. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorému voči žalovanému bol priznaný nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej náhrady trov odvolacieho konania rozhodne okresný súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením.

53. Senát krajského súdu rozhodol pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).